

КИНА КЪДРЕВА
ПРИКАЗКА ЗА ХИЛЯДА
ЗЛАТНИ РИБКИ

chitanka.info

Една нощ, когато вълните спяха, в топлите лунни води се излюпиха хиляда рибки. Те бяха съвсем-съвсем мънички, по-мънички дори от семенца на копър, но всички си имаха перки и опашчици. Момиченцата рибки имаха розови перки и розови опашчици, а рибките момченца — сини. Наистина и опашчиците им бяха съвсем-съвсем мънички, но важното е, че бяха истински! Затова, веднага щом се излюпиха, рибките започнаха да пляскаат.

— Ей, че било хубаво! — радваха се те.

— Ей, че било хубаво да си рибка и да си имаш опашчица!

— Ей, че било хубаво да си пляскаш!

И те пляскаха, и пляскаха, и опашчиците им се мятаха и проблясваха над заспалите лунни води като сини и розови искрици.

— Какви са тия сини и розови искрици, дето проблясват по лунните води? — събуди се морското охлювче Ивко. — Дали пък морските кончета не са излезли да се надбягват по лунната пътека?

И охлювчето се спусна от стеблото на морския храст, на който живееше, и запълзя по зелените подводни пясъци към онова място, над което проблясваха искриците.

„Не може такива сини и розови искрици в такава лунна нощ да не са от морските кончета, които се надбягват по лунната пътека“ — си мислеше охлювчето и бързаше ли, бързаше.

То бързаше, защото много му се искаше да си улови едно морско конче и да си ходи с него на морски пътешествия! Само се страхуваше да не би докато стигне, морските кончета да свършат състезанието и да си отидат!

Затова бързаше охлювчето, така бързаше, че подводните пясъци се вдигаха след него на малки зелени облачета.

— Кой прави тия зелени пясъчни облачета?

Сепнаха се рибките и престанаха да пляскаат със сините и розовите си опашчици.

— Да не би да е самата опасна и ужасна морска котка, която е тръгнала на опасен и ужасен нощен лов?

И рибките се събраха една до друга, и като трепереха от страх, надникнаха към дъното. Те бяха много любопитни рибки: и рибките момченца, и рибките момиченца, и макар че се бояха от морската котка, за нищо на света не искаха да пропуснат случая да я видят, макар и с крайчеца на едното си око! Затова, като се притискаха една в друга, и по

тоя начин рибките момиченца даваха смелост на рибките момченца, а рибките момченца даваха смелост на рибките момиченца, всички извикаха в един глас:

— Хей! Ти, дете правиш зелени пясъчни облачета... не си ли ти самата опасна и ужасна морска котка, която е тръгнала на опасен и ужасен нощен лов?

Така извикаха рибките и се приготвиха да бягат.

— Каква котка? Каква котка? — обади се тъничък задъхан глас. — Не виждате ли, че зелените пясъчни облачета ги правя аз — морското охлювче Ивко! Отивам да си хвана едно морско конче, за да си ходя с него на морски пътешествия!

— А къде е това конче, дете ще го хванеш, за да си ходиш с него на морски пътешествия? — попитаха рибките и веднага престанаха да треперят, понеже всеки знае, че няма защо да се трепери от едно охлювче.

— Как къде? Как къде? — учуди се охлювчето. — То е при другите морски кончета, дете се надбягват по лунната пътека и правят

сини и розови искрици. Или не знаете, че когато нощем се надбягват коне, винаги има искри!

Рибките погледнаха към лунната пътека, но не видяха никакви сини и розови искри.

— Да не би надбягването на кончетата да е свършило? — попитаха те.

— Как тъй ще е свършило? — спря се охлювчето и по него се посипаха падащите песъчинки от зеленото пясъчно облаче. — Аз нали затова бързам, за да сваря, преди надбягването да е свършило.

Охлювчето почака зелените песъчинки да се утаят и когато водата се избистри, погледна към лунната пътека. Но сините и розови искрици наистина ги нямаше!

— Вие сте виновни! — натъжи се охлювчето Ивко. — Ако не бяхте вие, аз нямаше да се забавя и непременно щях да си хвана едно конче! А сега морските кончета са бягали по лунната пътека и вече никога няма да мога ги стигна!

И то заплака, защото какво друго може да направи едно охлювче, което е искало да си хване конче и да си ходи с него на пътешествия, а кончетата са избягали.

— О, не плачи! — казаха малките рибки. — Щом морските кончета са избягали, ние ще ги настигнем! Като нищо ще ги настигнем и ще ти уловим едничко, за да си ходиш с него на морски пътешествия! Само ни кажи как се ловят морски кончета, защото ние не знаем.

— Ами... за гривата! — през сълзи рече охлювчето. — Всички коне се ловят за гривата!

— Тогава и ние ще го хванем за гривата! — казаха рибките, плеснаха с опашчиците си и се понесоха по лунната пътека.

И в същия миг охлювчето видя сините и розови искрици!

— Ето ги! Ето ги морските кончета! Дръжте ги, рибки! Дръжте ги! — радостно завика Ивко.

Охлювчето не знаеше, че искриците са от опашките на рибките. То си мислеше, че са от морските кончета, и като гледаше как проблясват все по-далече по лунната пътека, сърцето му се свиваше.

— Много са бързи тия кончета! — въздишаше Ивко. — И защо ли рибките се бавят и не хванат някое? Сигурно морските кончета не искат да им се дадат...

Така си мислеше охлювчето, свито на пясъчното дъно. А в това време рибките плуваха ли, плуваха по лунната пътека.

Те се носеха толкова бързо, че след опашчиците им по водата оставаха бразди.

Но морските кончета все ги нямаше!

— Ооо! Ще ги настигнем ние тия морски кончета! — казваха си рибките. — Не може да не ги настигнем като плуваме с такава скорост!

И плуваха! И плуваха! И плуваха! И така се бяха разплували, че не видяха как сребърната топка на луната се изгърколи от край до край по цялото небе, и като се изгърколи по това небе, ле-е-екичко се спусна на небето, дето е от другата страна на земята.

Тогав лунната пътека изведнъж изчезна и рибките се спряха, защото не знаеха накъде да вървят.

— Къде остана лунната пътека? — огледаха се те учудени. И чак сега видяха колко тъмно е наоколо морето и колко е голямо! Толкова тъмно и толкова голямо, че на рибките им стана страшно.

— Ой! Ами сега? — разтревожиха се рибките момиченца. — Как ще намерим морските кончета в това голямо и тъмно море, и как ще се върнем при охлювчето Ивко!

— Ще трябва да попитаме някого — обадиха се рибките момченца.

— Но... кого да питаме като няма кого да попитаме! — гледаха се рибките момиченца.

— Ами... ще повикаме някои да ни помогне... — казаха рибките момченца. — Все ще се намери някой смел, добър и силен да ни чуе и да ни помогне да намерим пътя в голямото тъмно море!

Те се събраха една до друга и взеха да викат:

„Хееей! Ние сме хиляда малки рибки, хееей! Ние гонехме по лунната пътека морските кончета, хееей! Но лунната пътека свърши, хееей! Има ли кой да ни покаже по-нататък пътя в голямото тъмно море, хей! Хей! Хеееей! Има ли кой да ни помогне да намерим пътя!!!“.

Така викаха рибките, викаха, викаха, викаха, и тъничките им гласчета звъняха, и се носеха на вълни — на вълни, далече из големия подводен свят.

Но никой не идваше.

— Глупави хиляда малки рибки! — мърмореха сънливите кефали.

И сините раирани скумрии, които сладко дремеха, удобно легнали върху заспалите води.

И зелените змариди, които сънуваха по тия часове най-най-зелените си сънища!

И моруните!

И барбуните.

— Глупави хиляда малки рибки! — мърмореха всички. — Защо са се развикали по никое време! Какво ще им стане, ако почакаат да разсъмне? Тогава и сами ще си намерят пътя.

А ужасната и опасна морска котка, която дебнеше притаена до подводните скали, само се послуша.

„42 градуса северна ширина и 30 градуса източна дължина!“ — пресметна тя наум и без никой да я види се понесе по самото дъно... черна, ужасна и опасна, готова за ужасен и опасен лов.

Тя се носеше право към рибките и размахваше закана̀тено шпагата на опашката си, а рибките се въртяха из тъмните води, търсеха се една друга и не знаеха какво да правят.

— Ой, ами сега? Ой, ами сега? — повтаряха рибките момиченца, защото в тъмното страшната морска котка им изглеждаше още по-страшна.

— Важното е да не се отчайваме! — казваха им рибките момченца. — Да не се отчайваме и някой да не се загуби. Затова дайте да се наредим в редица!

И рибките бързо се наредиха като децата от детската градина: всяка рибка момченце хвана за опашката рибка момиченце, а всяка рибка момиченце се хвана за опашката на рибка момченце. Те се държаха така, понеже много се бояха да не би някоя рибка да се загуби и да попадне под шпагата на морската котка. Защото никак не е трудно

една мъничка, мъничка като семенце на копър рибка да се изгуби в едно такова голямо и тъмно море, и да попадне под шпагата на ужасната и опасна морска котка, която се навърта и дебне наоколо.

— Не се страхувайте! Не се страхувайте! — шепнеха рибките момченца на рибките момиченца и се мъчеха да не треперят. — Сега, като сме заловени всички заедно, не сме просто хиляда малки рибки, ние сме хиляда рибки, здраво заловени на редица. А хиляда малки рибки, здраво заловени на редица, са повече от една ужасна и на морска котка. Не виждате ли, че като сме заедно, не смее да ни нападне?

— Наистина! — казаха рибките момиченца.

— Затова ще стоим така! — рекоха рибките момченца.

— Ще стоим и ще чакаме да мине някой смел, добър и силен. И като мине, ще го помолим да прогони ужасната опасна морска котка и да ни покаже накъде да вървим.

И рибките, както си бяха заловени в редица, застанаха мирно и взеха да чакат. Те чакаха, а край тях се въртеше ужасната и опасна морска котка, и размахваше шпагата на опашката си.

— Няма да ми избягате! — закани се тя. — Ще издебна кога и къде редицата ви ще отслабне — и край! Не може една редица от хиляда заловени една за друга рибки все някога и някъде да не отслабне...

И морската котка се спотаи до рибките и започна да дебне.

Тя дебнеше, а рибките чакаха, тя дебнеше, а рибките чакаха и колкото чакаха, толкова по-страшно им ставаше.

— Дано да мине някой смел, добър и силен! Дано някой да мине! Дано да мине някой, за да прогони ужасната и опасна морска котка и да ни покаже накъде да вървим!

Така си повтаряха рибките и чакаха! И чакаха! И чакаха! Но никой не минаваше.

А морската котка дебнеше съвсем наблизко и рибките вече така трепереха, че редицата им едва се държеше.

— Свършено е с нас! — казаха най-последно рибките момченца на рибките момиченца. — Още малко и от треперенето редицата ни ще се развали. И за да не загинем всички, ние ще отидем при ужасната и опасна морска котка, а вие бягайте.

— Защо? — тихичко попитаха рибките момиченца. — Не можем ли нещо да направим и да се спасим? Може би ако направим нещо, все пак ще се спасим?

— За да се спасим, ни трябва светлина. А откъде да вземем светлина в това голямо и тъмно море?

— Щом ни е нужна светлина, за да се спасим, и щом няма откъде да си я вземем, трябва да си я запалим — казаха рибките момиченца. — Останем ли да чакаме, ние сме загубени!

И те се пуснаха от рибките момченца и взеха да пляскаят бързо-бързо с опашчиците си.

Те така пляскаха, че водата край тях закипя, а опашчиците им започнаха да светят.

Отначало проблясваха едва-едва като мънички розови искрици. След това — като червени разпалени въгленчета! След това — като

същински златни пламъчета!

— Виж ти! Виж ти! — зарадваха се рибките момченца и също започнаха да пляскаят бързо-бързо в черните заспали води на морето.

И ето че и техните опашчици засветиха!

Отначало — като мънички синички искрици! После — като виолетови въгленчета! И накрая — като истински пламъчета от злато!

Сега опашките на всичките хиляда рибки: и на рибките момченца, и на рибките момиченца бяха съвсем златни, но рибките не спираха, а продължаваха да пляскаят. Те пляскаха пред самия нос на ужасната и опасна морска котка, а тя ги гледаше изплашена и не смееше нищичко да им направи. А рибките пляскаха ли, пляскаха:

— Ей, че било хубаво! — радваха се те.

— Ей, че било хубаво да не чакаш в тъмното!

— Ей, че било хубаво сам да си запалиш светлинка!

И пляскаха!

И пляскаха!

И се премятаха!

И сами не забелязаха как засветиха перчиците им! И люспиците им! И как целите станаха златни! Тогава изведнъж край тях водата зазвънтя прозрачна и зелена, и тъмнината се отдръпна далече в морето. Сега вече рибките нямаше от какво да се боят и се втурнаха напред.

— Гледайте!

— Гледайте!

— Хиляда златни рибки!

— Хиляда златни рибки! — повтаряха след тях, събудени от светлината им, ленивите кефали.

И сините раирани скумрии!

И зелените змариди!

И моруните!

И барбуните!

И дори самата ужасна и опасна морска котка, която беше спотаила на тъмното пясъчно дъно и не смееше мръдне.

А златните рибки размахваха златните си мънички опашчици и се носеха все напред и напред. Те се спускаха ниско над сините пясъчни морски пустини, смело се провираха през гъстите морски червени гори, безстрашно надничаха в черните подводни пещери и търсеха, и търсеха, и търсеха морските кончета.

И никой не можеше нито да ги спре, нито да им направи зло, защото си имаха своя светлина! Затова рибките от нищо не се плашеха и не търсеха пътеки в голямото море, откъдето минеха, сами оставяха след себе си пътеки от светлина.

Така те прекосиха морето.

И като стигнаха до другия му край — изведнъж видяха морските кончета.

Те кротко си пасяха на една тиха подводна ливада на плитчината до самия бряг и от време на време се поклащаха напред и назад като същински кончета играчки. И всичко у тях беше много, много хубаво: и гривите им, и опашчиците им, и дори малките им конски глави.

— Здравейте, морски кончета! — извикаха рибките весело. — Видяхте ли, че ви открихме!

— Златни рибки! Златни рибки! — зарадваха се морските кончета. — Здравейте, златни рибки!

И кончетата се затичаха към рибките в галоп. И заклатиха глави! И размахаха опашки. И зацвилиха всички в един глас:

— Ето ви! Ето ви! Ето ви най-последно!

— О, мили златни рибки, откога ви чакаме!

— И колко много искаме да станем с вас приятели!

— И да отидем заедно на морско пътешествие, тъй като се боим да ходим сам-саменички в голямото море, което нощем, когато луната се търкулне от другата страна на земята, става съвсем тъмно!

— Чудесно! — отвърнаха златните рибки. — Само трябва да вземем с нас и охлювчето Ивко, което също иска да отиде на морско пътешествие, но си няма морско конче. А за едно охлювче е невъзможно да отиде на морско пътешествие, ако си няма конче.

— Тогава конче ще му стана аз! — обади се най-мъничкото конче.

— И аз!

— И аз!

— И аз! — зацвилиха и заподскачаха всички кончета.

— И ще му направим една истинска юзда от морска трева, защото без юзда от морска трева никой не може да язди морски кончета и да ходи с тях на морски пътешествия!

И морските кончета бързо направиха юзда от морска трева за охлювчето Ивко. После се наредиха до златните рибки и като се клатеха важно напред и назад, тръгнаха да вземат охлювчето.

И всички, всички, всички морски жители: и дебелият кефали, и сините раирани скумрии, и зелените змариди, и моруните, и барбуните излязоха и се строиха в шпалир да гледат и да се чудят.

— Откъде се взеха тия златни рибки?

— И къде ли отиват с тия морски кончета?

— Лесно им е да си плуват през голямото и тъмно море, щом са се излюпили такива златни!

А охлювчето Ивко, като ги видя, просто не повярва на очите си.

— Златни рибки! Златни рибки! Как станяхте златни, като се излюпихте съвсем, съвсем, съвсем обикновени! — рече учудено то. — И как можахте да уловите за гривите толкова морски кончета!

— Ние не сме ги уловили! Те самички дойдоха, за да те вземат! Хайде, готово ли си да вървим на пътешествие? — казаха му рибките момченца.

А рибките момиченца вече оседлаваха най-бързото конче с юздата от морска трева и като го оседлаха, покачиха охлювчето на гърба му и пътешествието почна.

Най-отпред, разбира се, плуваха златните рибки и правеха златна пътека в морето. След тях препускаха морските кончета, на гърба на последното конче щастливо се клатеше морското охлювче Ивко.

О, вие не знаете колко хубаво беше това пътешествие! То беше най-най-славното от всички морски пътешествия на света, затова за него добрите и умни делфини написаха хиляда страници в голямата книга за морските пътешествия, за да се помни и да се разказва по всички океани и морета хиляда хиляди години!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.